

[Justitsministeren.]

der anførte Grunde ikke straks har kunnet finde et fast Leje, saaledes at det ikke har kunnet undgaa, hvad der jo ogsaa er almindelig bekendt, at Straffe, der er idømt paa et tidligere Tidspunkt, ikke svarer til de Straffe, som man senere har fundet frem til som rimelige.

De principielle Synspunkter, som saaledes ligger til Grund for Udvalgets Betynkning, har jeg i det store og hele kunnet tiltræde. Jeg har derfor ment det rigtigst at føre det af Udvalget udarbejdede Udkast frem til Behandling i Rigsdagen uden væsentlige Ændringer, saaledes som det sker ved det foreliggende Lovforslag.

Paa forskellige Punkter afviger dog Forslaget fra det af Udvalget udarbejdede Udkast; det gælder navnlig Strafferammerne. Det er af Udvalget foreslaaet at „lægge Loft“ ved en Række af Bestemmelserne, saaledes at Straffen begrænses til Fængsel fra 1 til 8 Aar. Det har altid været mit Partis Synspunkt, et Synspunkt, som gentagne Gange har fundet Udtryk baade i dette høje Ting og i det andet høje Ting, at de virkelig grove Forbrydelser, som er begaaet mod Samfundet under Besættelsestiden, bør straffes strengt, ja, meget strengt. Ud fra dette Synspunkt har jeg foretaget en Skærpelse af Lovforslaget i Forhold til Udkastet, idet jeg har forhøjet Strafferammen til Fængsel paa Livstid. Da Domstolene derhos, naar der fastsættes et Maksimum af 8 Aar, vil være tilbøjelige til kun i ganske særlig grove Tilfælde at gaa op til Maksimum, saaledes at en Fastsættelse af et Maksimum paa 8 Aar nemt vil kunne betyde, at dette Maksimums Anvendelse vil blive Undtagelsen, har jeg ikke fundet det rigtigst at fastholde saadan et Maksimum, men fundet det rigtigere at lade Domstolene have frit Spillerum mellem 1 Aar og Fængsel paa Livstid. Jeg gentager, at paa dette Punkt foreligger der altsaa en Skærpelse af Lovforslaget i Forhold til Udvalgets Udkast.

Endvidere er Lovforslaget strengere end Udkastet derved, at Straffen i de Tilfælde, hvor Nedsættelsesgrunde foreligger, normalt ikke efter mit Forslag kan sættes lavere end Fængsel i 6 Maaneder, hvor Udvalget har foreslaaet Mulighed for Ned-

sættelse til Fængsel i 30 Dage. Ogsaa her gælder det, at jeg ganske deler den Opfattelse, at man for de mindre alvorlige Forseelser ikke bør idømme for stor Straf, men undgaa at idømme en saa stærk Straf, at det krænker Retsbevidstheden baade hos dem, der bliver dømt, og hos den almindelige Befolkning, men at jeg paa den anden Side ogsaa mener, at det er naturligt, at Samfundet gennem en vis ikke helt ringe Straf — og 1 Aars Fængsel kan efter almindelig dansk Retspraksis ikke anses for en ringe Straf — bør understrege over for de paagældende, at deres Handlinger af Samfundet betragtes som absolut forkastelige. En Nedsættelse herfra bør efter min Mening kun kunne ske, naar særlig formildende Omstændigheder eller naar særlige Hensyn gør Handlingen mere undskyldelig. At kunne nedsætte Straffen til 30 Dage, bortset fra saadanne Undtagelsestilfælde, synes jeg er at gaa for vidt.

Naar jeg ikke, som foreslaaet af Udvalget, har kunnet gaa med til at indføre Adgang til i visse særlige Tilfælde at give betinget Straffedom, hvilket Udvalget altsaa foreslaar, skyldes det, dels at betinget Dom for en landsskadelig Handling i sig selv forekommer mig noget ejendommelig, dels at de betingede Dømmes Princip, hvorefter Fuldbrydelse skal ske, hvis den paagældende inden for Prøvetiden begaar en strafbar Handling, efter min Mening ikke er velanvendt i denne Forbindelse, fordi de Forhold, som eventuelt vil bevirke Fuldbrydelsen — i hvert Fald med alt overvejende Sandsynlighed — vil være helt artsforskellige fra den landsskadelige Virksomhed, som er udøvet.

Heller ikke den af det juridiske Udvalg foreslaaede Regel om, at Varetægtsfængsel eller Internering skal afkortes fuldt ud i Straffen, medmindre Frihedsberøvelsen har fundet Sted under Former, der i det væsentlige svarer til dem, der gælder for Varetægtsfængsel under normale Forhold, har jeg medtaget i Forslaget. Jeg har ikke ment, at der har været nogen Grund til at lovfæste en Særstilling for dem, der har været interneret, i Forhold til andre Varetægtsfanger, men har fundet det rimeligst at overlade til Domstolene i Overensstemmelse med den Hjemmel, der findes i Straffelovens § 86, at afgøre, i hvilket Omfang den Tid,